

Datum van inontvangstneming : 18/09/2018

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-509/18 - 1

Zaak C-509/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Indieningsdatum:

6 augustus 2018

Verwijzende rechter:

Supreme Court (Ierland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

31 juli 2018

Verzoeker/geïntimeerde:

Minister for Justice and Equality

Verweerder/appellant:

PF

SUPREME COURT

[OMISSIS]

Tussen:

Minister for Justice and Equality

verzoeker/geïntimeerde

en

PF

verweerder/appellant

Tussentijdse beslissing van de Supreme Court tot voorlegging van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, gegeven door rechter Finlay Geoghegan op 31 juli 2018 [OR. 2]

1. De Supreme Court (hoogste rechterlijke instantie, Ierland) heeft beslist dat zij krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) ertoe is gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de autonome betekenis van „uitvaardigende rechterlijke autoriteit” uit artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten (hierna: „kaderbesluit”), teneinde uitspraak te kunnen doen over het hoger beroep dat PF heeft ingesteld tegen de beslissing van de Court of Appeal (rechter in tweede aanleg, Ierland) om hem over te leveren aan de Republiek Litouwen op grond van een door het bureau van de procureur-generaal van de Republiek Litouwen (hierna: „procureur-generaal”) uitgevaardigd Europees aanhoudingsbevel (hierna: „EAB”).

2. Voorwerp van het geschil

2.1 Op grond van een [EAB] dat werd uitgevaardigd op 18 april 2014, verzoekt de procureur-generaal om overlevering van PF. Om die overlevering wordt verzocht ter fine van vervolging voor een strafbaar feit dat hij beweerdelijk heeft begaan in 2012 en dat volgens de procureur-generaal valt onder artikel 2, lid 2, van het kaderbesluit en kwalificeert als „gewapende diefstal”.

2.2 PF maakte bij de High Court (rechter in eerste aanleg, Ierland), de uitvoerende rechterlijke autoriteit in Ierland, bezwaar tegen zijn overlevering op een aantal gronden, die allemaal werden verworpen. De enige grond van bezwaar die voor het geschil in hoger beroep bij de Supreme Court ter zake doet, is het argument volgens hetwelk de procureur-generaal geen „rechterlijke autoriteit” is als bedoeld in artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit en dus ook niet in de zin van de Ierse European Arrest Warrant Act 2003 (wet van 2003 inzake het Europees aanhoudingsbevel).

2.3 Ter ondersteuning van zijn argument dat de procureur-generaal niet kwalificeert als rechterlijke autoriteit in de zin van artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit, heeft PF [OR. 3] bewijsstukken overgelegd van [naam van advocaat], een in Litouwen actieve advocaat met een aan de universiteit van Vilnius behaalde master in de rechten. [naam van advocaat] zorgde voor twee beëdigde verklaringen van 9 juni 2016 en van 14 juni 2016 waarin twee rapporten waren opgenomen. In het tweede rapport van 14 juni staat in een notendop het volgende te lezen over de positie van de procureur-generaal in de rechtsorde van de Republiek Litouwen. De Republiek Litouwen heeft een geschreven „levende” grondwet in verband waarmee het grondwettelijk hof beslissingen geeft. Overeenkomstig artikel 109 van de grondwet behoort de rechtsbedeling uitsluitend tot de taken van de gerechten. De procureur-generaal is de

hoogstgeplaatste officier van justitie in Litouwen en heeft de status van officier van justitie. Hij is onafhankelijk van de uitvoerende macht en tevens van de rechterlijke macht. Overeenkomstig artikel 118 van de grondwet heeft de officier van justitie tot taak het vooronderzoek te organiseren en aan te sturen en vervolging in te stellen in strafzaken. Voorts verklaart [naam van advocaat]:

„Het grondwettelijk hof heeft in zijn beslissingen van 13 mei 2004, 16 januari 2006, 28 mei 2008 en 7 april 2011 aangegeven dat een officier van justitie volgens de grondwet niet deelneemt aan de rechtsbedeling. Evenmin tijdens het door de officier van justitie georganiseerde vooronderzoek neemt hij deel aan de rechtsbedeling. Volgens de grondwet behoort de rechtsbedeling uitsluitend tot de taken van de gerechten (zijnde de rechterlijke macht) [...]”

2.4 Op grond van haar in section 20 van de European Arrest Warrant Act 2003 toegekende bevoegdheid verzocht de High Court het bureau van de procureur-generaal via de centrale autoriteit voor Ierland, het Department of Justice and Equality (departement voor Justitie en Gelijke Kansen) om aanvullende gegevens. Op 30 juni 2016 werden de beëdigde verklaringen van [naam van advocaat] met een verzoek om commentaar ter kennis gebracht van het bureau van de procureur-generaal. In zijn antwoord van 11 juli wees deze laatste erop dat de betekenis van de uitdrukking „rechterlijke autoriteit” moest worden nagegaan in de context van het kaderbesluit en dat het niet volstond „om te onderzoeken waaruit de diensten van de officier van justitie bestaan en hoe die zijn ingebed in de nationale [OR. 4] rechtsorde”. Hij liet opmerken dat „rechterlijke autoriteit” in het kaderbesluit niet werd omschreven.

2.5 De High Court deed vervolgens via de centrale autoriteit een meer specifiek verzoek toekomen in haar schrijven van 3 augustus 2016. Dat verzoek hield het volgende in:

„Op grond van section 20 van de European Arrest Warrant Act 2003, zoals gewijzigd, en artikel 15, lid 2, van het kaderbesluit verzocht de High Court om de hiernavolgende aanvullende gegevens.

Wordt de procureur-generaal gelet op de structuur en de samenstelling van het Litouwse gerechtelijk apparaat geacht integraal deel uit te maken van de rechterlijke organisatie of het rechterlijk korps?

De High Court zou u willen verzoeken om bij de formulering van uw antwoord op deze vraag in te gaan op de volgende punten:

In de beëdigde juridische verklaring van [naam van advocaat] d.d. 14 juni 2016, die te uwen kantore werd afgegeven onder geleide van het schrijven van 30 juni 2016, wordt in wezen betoogd dat de procureur-generaal (1) onafhankelijk is van de rechterlijke macht, (2) geen rechterlijke taken uitoefent en (3) eenvoudigweg tot taak heeft het vooronderzoek te voeren.

Gelieve mij uw opmerkingen met betrekking tot deze specifieke stellingen te laten weten en hierbij te verwijzen naar de Litouwse wetgeving.

Voorts staat in voornoemde beëdigde verklaring te lezen dat ‚het grondwettelijk hof in zijn beslissingen van 13 mei 2004, 16 januari 2006, 28 mei 2008 en 7 april 2011 [heeft] aangegeven dat een officier van justitie volgens de grondwet niet deelneemt aan de rechtsbedeling’. Gelieve mij uw opmerkingen met betrekking tot deze specifieke stellingen te laten weten en hierbij te verwijzen naar de Litouwse wetgeving en/of juridische precedentes zoals de in de genoemde verklaring aangehaalde beslissingen.

Gelieve eveneens andere relevante toelichting te geven bij de rechtspositie die de procureur-generaal inneemt binnen het gerechtelijk apparaat [of] rechterlijk korps in Litouwen.”

2.6 In zijn antwoord van 7 september 2016 verwees de procureur-generaal naar de bevoegdheid die het bureau van de procureur-generaal heeft om krachtens artikel 69, lid 1, van het wetboek van strafvordering van de Republiek Litouwen – waarvan de tekst per uittreksel was opgenomen – Europese aanhoudingsbevelen uit te vaardigen. In de brief stond vervolgens te lezen: **[OR. 5]**

„Gelieve daarnaast te noteren dat uw vragen reeds werden beantwoord in het schrijven met referentie nr. [OMISSIS], dat het bureau van de procureur-generaal van de Republiek Litouwen aan u heeft gericht op 11 juli 2016. Dientengevolge zullen wij geen nadere opmerkingen formuleren [sic] met betrekking tot de in de toelichting van de medewerker van advocaat [naam van advocaat] opgeworpen kwesties.”

2.7 Later werden er naar aanleiding van een EAB inzake een andere persoon nog gegevens uitgewisseld tussen de Ierse centrale autoriteit en het bureau van de procureur-generaal waarvan de procureur-generaal per brief van 15 december [2016] bevestigde dat die eveneens golden met betrekking tot het EAB inzake PF. In het bewuste verzoek en het daaropvolgende antwoord staat het volgende te lezen:

Uit Ierland afkomstige verzoek van 7/12/2016:

„Gelieve te laten weten of het bureau van de procureur-generaal in Litouwen onafhankelijk is van de uitvoerende macht, met inbegrip van het ministerie van Justitie, en gelieve aan te geven of dat bureau in Litouwen te beschouwen is als een autoriteit die deelneemt aan de rechtsbedeling in strafzaken. Deze gegevens zijn nodig om te na te gaan of in casu is voldaan aan de criteria voor een rechterlijke autoriteit, zoals deze zijn vastgesteld door het Europese Hof van

Justitie in de zaken Poltorak (zaak C-452/16 PPU) en Ozcelik (zaak C-453/16 PPU).”

Antwoord van het bureau van de procureur-generaal:

„Het bureau van de procureur-generaal van de Republiek Litouwen treedt onafhankelijk op ten opzichte van de uitvoerende macht, evenals ten opzichte van het ministerie van Justitie.

Het openbaar ministerie van de Republiek Litouwen [...] bestaat uit het bureau van de procureur-generaal en regionale bureaus van de officieren van justitie; het Litouwse openbaar ministerie organiseert en stuurt het vooronderzoek aan en stelt in strafzaken vervolging in namens de staat. Deze bepalingen zijn vastgelegd in artikel 118 van de grondwet van de Republiek Litouwen.”

2.8 De High Court kwam in haar beslissing van 27 februari 2017 (2017, IEHC 232) tot de slotsom dat de procureur-generaal als rechterlijke autoriteit kwalificeert in de zin van artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit, en dientengevolge van de European Arrest Warrant Act 2003. In punt 108 stipt de High Court aan: **[OR. 6]**

Uit het bewijsstuk van [naam van advocaat] blijkt dat de Litouwse procureur-generaal kwalificeert als een nationale autoriteit die deelneemt aan de rechtsbedeling zoals wordt verlangd in het kaderbesluit van 2002. De officier van justitie treedt onafhankelijk op ten opzichte van zowel de rechterlijke als de uitvoerende macht. De officier van justitie neemt volgens de grondwet in het Litouws recht een duidelijke positie in. De procureur-generaal is als enige autoriteit bevoegd om „een vooronderzoek te organiseren en aan te sturen.[”]

2.9 The High Court gelastte de overlevering van PF aan de Republiek Litouwen maar gaf toestemming om met betrekking tot rechtsvragen beroep in te stellen. De Court of Appeal verwierp het beroep in haar beslissing van 20 oktober 2017 (2017, IECA 267) en bevestigde de conclusies en redenering van de zittende rechter volgens dewelke de procureur-generaal kwalificeert als rechterlijke autoriteit.

2.10 De Supreme Court gaf toestemming om hoger beroep in te stellen krachtens artikel 34.5.3 van de grondwet. De enige kwestie die aan de orde wordt gesteld in het hoger beroep is of de procureur-generaal kwalificeert als rechterlijke autoriteit in de zin van artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit, en dientengevolge van de European Arrest Warrant Act 2003.

3. Toepasselijke nationale wetsbepalingen

3.1 De European Arrest Warrant Act 2003 voert het kaderbesluit uit en bepaalt in section 2, lid 1, het volgende:

„rechterlijke autoriteit’: de rechter, magistraat of andere persoon die op grond van het recht van de betrokken lidstaat bevoegd is om dezelfde of soortgelijke taken uit te oefenen als deze welke een rechter van die lidstaat uitoefent in het land op grond van section 33;” [OR. 7]

3.2 De Supreme Court heeft in punt 49 van het arrest Minister for Justice and Equality (minister van Justitie en Gelijke Kansen) tegen McArdle en Minister for Justice and Equality tegen Brunnell (2015, IESC 56) onder verwijzing naar de hierboven geciteerde omschrijving van „rechterlijke autoriteit” aangegeven dat zij:

„deze omschrijving in de wet van 2003, zoals gewijzigd, zoveel als mogelijk zal uitleggen rekening houdend met de bewoording van het kaderbesluit en het doel dat ermee wordt nagestreefd”

3.3 De Supreme Court heeft verder in punt 51 geoordeeld:

„Wanneer een Europees aanhoudingsbevel wordt uitgevaardigd en zou worden uitgevaardigd, wordt een officier van justitie of rechter van een lidstaat die optreedt in zijn hoedanigheid van rechterlijke autoriteit die door die lidstaat is aangeduid, vermoed de rechterlijke autoriteit te zijn als bedoeld in het kaderbesluit en in de wet die het uitvoert. Dat geldt niet indien er in een concrete zaak bij de rechter overtuigende gronden voorliggen om aan te nemen dat de uitvaardigende autoriteit geen rechterlijke autoriteit is. In deze zaak is van dergelijke gronden geen sprake. Het staat wel vast dat een officier van justitie die door een lidstaat is aangeduid als rechterlijke autoriteit in het kader van overleveringen op grond van Europese aanhoudingsbevelen, niet louter vanwege zijn hoedanigheid van officier van justitie – anders dan van een rechter bij een rechtbank – mag worden beschouwd als een persoon die geen Europees aanhoudingsbevel als bedoeld in het kaderbesluit kan uitvaardigen.”

3.4 De High Court heeft later in het op 28 juli 2015 gewezen vonnis in de zaak Minister for Justice and Equality tegen MV (2015, IEHC 524) de volgende interpretatie gegeven aan de beslissing van de Supreme Court:

„De onverbiddelijke logica van de beslissing in de zaken McArdle en Brunnell is dat aan de rechter overtuigende gronden kunnen worden voorgelegd die onderbouwen dat een door een lidstaat aangeduide uitvaardigende rechterlijke autoriteit in feite geen ‚rechterlijke autoriteit’ is als bedoeld in de wet van 2003 en het kaderbesluit. Door te verwijzen naar het feit dat de procedure van overlevering berust op wederzijdse erkenning van rechterlijke handelingen en naar het feit dat

onze wetgeving moet worden uitgelegd in het licht van het doel en de strekking van het kaderbesluit, en door te aanvaarden dat er overtuigende gronden kunnen voorliggen die onderbouwen dat een bepaalde autoriteit niet kan worden beschouwd als rechterlijke autoriteit, heeft de Supreme Court in de zaak McArdle en Brunnell mijns inziens impliciet geoordeeld dat aan ‚rechterlijke autoriteit’ in de context van het kaderbesluit een autonome betekenis moet worden toegekend. De vraag die in deze zaak rijst, is derhalve of er op grond van de feiten overtuigende gronden voorliggen die onderbouwen dat het ministerie van Justitie in Litouwen geen ‚rechterlijke [OR. 8] autoriteit’ is als bedoeld in de wet van 2003 en het kaderbesluit.”

3.5 De High Court is in die zaak tot de slotsom gekomen dat het ministerie van Justitie van de Republiek Litouwen geen „rechterlijke autoriteit” is als bedoeld in het kaderbesluit.

3.6 Section 20 van de European Arrest Warrant Act 2003 (zoals gewijzigd) luidt:

„(1) In procedures waarop deze wet van toepassing is, kan de High Court ingeval zij van oordeel is dat de aan haar overgeleverde bewijsstukken of verstrekte gegevens niet volstaan om haar taken in het kader van deze wet uit te voeren, verlangen van de uitvaardigende rechterlijke autoriteit of de uitvaardigende staat, al naargelang het geval, dat door haar te speciëren aanvullende bewijsstukken worden overgelegd of gegevens worden verstrekt binnen de door haar aan te geven termijn,

(2) De centrale autoriteit van de staat kan ingeval zij van oordeel is dat de aan haar op grond van deze wet overgeleverde bewijsstukken of verstrekte gegevens niet volstaan voor haar of de High Court om de taken in het kader van deze wet uit te voeren, verlangen van de uitvaardigende rechterlijke autoriteit of de uitvaardigende staat, al naargelang het geval, dat door haar te speciëren aanvullende bewijsstukken worden overgelegd of gegevens worden verstrekt binnen de door haar aan te geven termijn.”

4. Beoordeling van de bewijsstukken

4.1 Gelet op de bij de High Court voorliggende bewijsstukken in de vorm van de beëdigde verklaring van [naam van advocaat] evenals van de correspondentie die de High Court van de procureur-generaal heeft ontvangen in antwoord op haar krachtens section 20 van de European Arrest Warrant Act 2003 geformuleerde verzoeken om aanvullende gegevens, komt de Supreme Court tot de volgende slotsom:

1. De High Court heeft alles ondernomen wat redelijkerwijs kon worden verwacht teneinde de relevante aanvullende gegevens te verkrijgen van de uitvaardigende rechterlijke autoriteit en de beslissing tot overlevering moet worden gegeven op basis van het bewijsstuk van [naam van advocaat] en de weinige verdere gegevens die de procureur-generaal heeft verstrekt. **[OR. 9]**
2. Mogelijk volstaat het bewijsstuk van [naam van advocaat], gelezen in samenhang met de ontvangen aanvullende gegevens voor de Ierse rechters om zich niet langer te verlaten op het vermoeden dat de procureur-generaal kwalificeert als rechterlijke autoriteit in de zin van artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit en moeten zij zich dientengevolge eerst daarover uitspreken en daarna pas over de overlevering.
3. Artikel 109 van de grondwet van de Republiek Litouwen bepaalt dat uitsluitend de gerechten bevoegd zijn om deel te nemen aan de rechtsbedeling.
4. De procureur-generaal van de Republiek Litouwen heeft kennelijk de status van officier van justitie (de hoogstgeplaatste officier van justitie) en in de Litouwse rechtsorde bekleedt hij een openbaar ambt en treedt hij onafhankelijk op ten opzichte van de uitvoerende en de rechterlijke macht.
5. Met betrekking tot de rechtsbedeling in strafzaken gaat de rol van de procureur-generaal kennelijk niet verder dan het voeren van het vooronderzoek en het instellen van vervolging voor strafbare feiten.
6. Het Litouws grondwettelijk hof heeft blijkbaar geoordeeld dat een officier van justitie niet deelneemt aan de rechtsbedeling en dat de rechtsbedeling volgens de Litouwse grondwet uitsluitend behoort tot de taken van de gerechten.

5. Verwijzingsgronden

5.1 De Supreme Court heeft onder meer de arresten van het HvJ in de zaken Poltorak (C-452/16 PPU), Ozcelik (C-453/16 PPU), Kovalkovas (C-477/16 PPU) en Kossowski (C-[OR. 10]486/14) onderzocht en de ter zake genomen conclusies van de advocaten-generaal. Daaruit blijken de volgende beginselen naar voren te komen. De in artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit opgenomen uitdrukking „rechterlijke autoriteit” moet in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij rekening dient te worden gehouden met de bewoordingen van die bepaling, haar context en het doel van het kaderbesluit (arrest Poltorak, punt 32). De in artikel 6, lid 1, gebruikte uitdrukking „rechterlijke autoriteit” duidt niet slechts de rechters en rechterlijke instanties van een lidstaat aan (arrest Poltorak, punt 33). De term is breder en kan ook de autoriteiten omvatten die in de betrokken rechtsorde deelnemen aan de rechtsbedeling (arrest Poltorak, punt 33).

De rechterlijke autoriteit moet ook onafhankelijk optreden ten opzichte van de uitvoerende macht (arrest Poltorak, punt 35).

5.2 Een officier van justitie kan kwalificeren als rechterlijke autoriteit in de zin van artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit (arrest Ozcelik). Blijkbaar hangt dat echter af van de vraag of het openbaar ministerie in kwestie „een autoriteit is die tot taak heeft in een lidstaat deel te nemen aan de rechtsbedeling in strafzaken” (arrest Ozcelik, punt 34, en arrest Kossowski, punt 39).

5.3 De Supreme Court leidt uit het voorgaande af dat de uitdrukking „rechterlijke autoriteit” in de gehele Unie autonoom en uniform moet worden uitgelegd. En voorts concludeert zij daaruit dat een officier van justitie kan kwalificeren als rechterlijke autoriteit ingeval hij onafhankelijk optreedt ten opzichte van de uitvoerende macht en deelneemt aan de rechtsbedeling in de betrokken rechtsorde. Het staat evenwel niet vast hoe een nationale rechter precies moet vaststellen dat een officier van justitie een autoriteit is die in de betrokken rechtsorde deelneemt aan de rechtsbedeling in de zin als aangegeven in het arrest Poltorak (punt 33), arrest Ozcelik (punt 34), arrest Kovalkovas (punt 34) en arrest Kossowski (punt 39). **[OR. 11]**

5.4 Hoewel die kwestie volgens de Supreme Court mogelijk moet worden vastgesteld op grond van de vraag of overeenkomstig de betrokken nationale rechtsorde – in casu de Litouwse rechtsorde – de officier van justitie wordt geacht in die rechtsorde deel te nemen aan de rechtsbedeling, staat dat wegens de vereiste van een autonome uitlegging in de gehele Unie niet onomstotelijk vast. In de zaak Ozcelik heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het openbaar ministerie in Hongarije als rechterlijke autoriteit moet worden beschouwd zodat zijn bekrachtiging van een nationaal bevel kwalificeert als „rechterlijke beslissing” in de zin van artikel 8, lid 1, onder c), van het kaderbesluit. Advocaat-generaal Campos Sánchez-Bordona heeft in de punten 49 tot en met 52 van zijn conclusie de aandacht gevestigd op het feit dat in artikel 2 van richtlijn 2014/41/EU uitdrukkelijk wordt verwezen naar officieren van justitie als autoriteiten die bevoegd zijn om een Europees onderzoeksbevel uit te vaardigen. De advocaat-generaal laat tevens opmerken in punt 40 van zijn conclusie dat officieren van justitie in het oorspronkelijke voorstel voor het kaderbesluit uitdrukkelijk waren opgenomen in de omschrijving van rechterlijke autoriteit. De advocaat-generaal onderkende in punt 52 eveneens de „bekwaamheid [van een officier van justitie] – wanneer de constitutionele of wettelijke bepalingen van de lidstaten daarin voorzien – om deel te nemen aan de rechtsbedeling”. Dat wijst erop dat de rol van een officier van justitie in een bepaalde lidstaat wel kan overeenstemmen met die van een rechterlijke autoriteit maar dat dit daarom nog niet het geval is in alle lidstaten.

5.5 De beslissing van het Hof in de zaak Ozcelik om het openbaar ministerie te beschouwen als rechterlijke autoriteit in de zin van artikel 6, lid 1, was volgens punt 34 van het desbetreffende arrest blijkbaar gebaseerd op zijn vaststelling dat

het openbaar ministerie in de Hongaarse rechtsorde „een autoriteit is die tot taak heeft in een lidstaat deel te nemen aan de rechtsbedeling in strafzaken”.

5.6 Indien de kwestie niet moet worden vastgesteld op grond van de vraag of het openbaar ministerie in Litouwen een overheidsorgaan is dat tot taak [OR. 12] heeft overeenkomstig de Litouwse rechtsorde deel te nemen aan de rechtsbedeling in strafzaken, staat het voor de Supreme Court evenwel niet vast aan de hand van welke criteria – naast het criterium van de onafhankelijkheid ten opzichte van de uitvoerende macht – de nationale rechter moet vaststellen of een officier van justitie al dan niet een rechterlijke autoriteit is als bedoeld in artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit. Meer bepaald rijst de vraag of het voeren van het vooronderzoek en het instellen van vervolging voor strafbare feiten al dan niet voldoende verband houdt met de rechtsbedeling opdat een officier die zich in zijn eigen rechtsorde daarmee bezighoudt maar onafhankelijk optreedt ten opzichte van de rechterlijke macht, zou kunnen worden beschouwd als rechterlijke autoriteit in de zin van artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit. Het feit dat het kaderbesluit berust op de beginselen van wederzijds vertrouwen en wederzijdse erkenning tussen rechterlijke autoriteiten, maakt die onzekerheid nog groter.

5.7 De Supreme Court laat opmerken dat dit verschil tussen „participation in the administration of justice” en „administering justice” dat aanleiding heeft gegeven tot onenigheid bij de High Court en de Court of Appeal, mogelijk een eigenaardigheid betreft die voortkomt uit de Engelse vertaling van deze arresten, aangezien heel wat andere taalversies, met name de Franse en Nederlandse tekst, enkel de uitdrukking gebruiken die verwijst naar „participation”, en dat die laatste taal de procestaal was in elk van die beslissingen. Ongeacht de specifieke formulering die wordt gehanteerd, moet met alle respect toch worden vastgesteld dat hoewel het blijft vaststaan dat een officier van justitie slechts als rechterlijke autoriteit kan kwalificeren ingeval hij een rol speelt bij de rechtsbedeling, het heel wat minder vaststaat wat de omvang en de aard van de rol is die aan dat criterium voldoet.

6. Vragen

6.1 De Supreme Court legt dienovereenkomstig krachtens artikel 267 VWEU de volgende prejudiciële vragen voor: [OR. 13]

1. Zijn de criteria aan de hand waarvan kan worden vastgesteld of een als uitvaardigende rechterlijke autoriteit in de zin van artikel 6, lid 1, aangeduide officier van justitie een rechterlijke autoriteit is volgens de autonome betekenis van dat begrip in artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit van 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten, dat (1) de officier van justitie onafhankelijk optreedt ten opzichte van de uitvoerende macht en (2) in zijn eigen rechtsorde wordt geacht deel te nemen aan de rechtsbedeling?

2. Indien dat niet het geval is, wat zijn dan de criteria aan de hand waarvan een nationale rechter dient vast te stellen of een als uitvaardigende rechterlijke autoriteit in de zin van artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit aangeduide officier van justitie een rechterlijke autoriteit is in de zin van dat artikel?
3. Indien de criteria vereisen dat een officier van justitie deelneemt aan de rechtsbedeling, dient dat dan te worden vastgesteld volgens de status die hij heeft in zijn eigen rechtsorde of veeleer aan de hand van bepaalde objectieve maatstaven? In laatstgenoemd geval, wat zijn dan die objectieve maatstaven?
4. Is de officier van justitie van de Republiek Litouwen een rechterlijke autoriteit volgens de autonome betekenis van dat begrip in artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit van 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten?

7. Verzoek om versnelde procedure of voorrang [OR. 14]

7.1 Deze verwijzing betreft een zaak die wordt geregeld in titel V van het derde deel VWEU. PF verkeert momenteel evenwel niet in hechtenis en op grond daarvan heeft de Supreme Court geoordeeld dat er geen behoefte is om het Hof te verzoeken de prejudiciële spoedprocedure overeenkomstig artikel 107 van het Reglement voor de procesvoering toe te passen.

7.2 De Supreme Court verzoekt de president niettemin om te beslissen dat deze verwijzing wordt gekoppeld aan de verwijzing van heden in verband met het soortgelijk hoger beroep van OG en dat beide verwijzingen worden behandeld ofwel volgens de in artikel 105 van het Reglement voor de procesvoering opgenomen versnelde procedure ofwel bij voorrang overeenkomstig artikel 53, lid 3, ervan. De zaak die voorligt, betreft immers een EAB-kwestie. Om overlevering van PF wordt verzocht ter fine van zijn vervolging wegens een strafbaar feit dat hij beweerdelijk heeft begaan in 2012. Deze verwijzing zal mogelijk twijfel doen rijzen over de positie die de procureur-generaal van de Republiek Litouwen inneemt als uitvaardigende rechterlijke autoriteit, wat gevolgen met zich meebrengt voor vele EAB's die afkomstig zijn uit Litouwen. Misschien is het Hof evenwel van oordeel dat deze verwijzing en de verwijzing in de beroepsprocedure van OG wegens de potentiële gevolgen die zij met zich meebrengen voor andere uit Litouwen en Duitsland afkomstige EAB's die mogelijk wel personen in hechtenis betreffen, toch moeten worden behandeld volgens de prejudiciële spoedprocedure. De Supreme Court werd door de voor de minister (for Justice and Equality) optredende solicitor op de hoogte gebracht van het feit dat in Ierland een aantal bij de High Court ingediende EAB-verzoeken zijn opgeschort in afwachting van een uitspraak in deze beroepsprocedures en dat in vijf van dergelijke gevallen de verweerders zich in hechtenis bevinden. [OR. 15]

[Formele verwijzingsbeslissing bijgevoegd, waarin de hierboven in punt 6.1 aangegeven vragen worden geformuleerd]

[OMISSIS] [OR. 16]

[OMISSIS]

[Dat] de behandeling van de kwesties tussen de partijen in deze beroepsprocedure volgens deze rechtbank vragen doet rijzen betreffende de juiste uitlegging van Unierechtelijke bepalingen, met name artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad **[OR.17]** betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten [OMISSIS]

DE RECHTBANK HEEFT BESLIST TOT EEN PREJUDICIËLE VERWIJZING naar het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie [OMISSIS] en legt de volgende vragen voor:

[Herneming van de hierboven in punt 6.1 geformuleerde vragen]

[OMISSIS]